

MAROS MÁRK

Prométheusz Dupont öngyújtóból

1.

Arról, hogy mit keres egy tűzrakás
a múzeum hátulsó szárnyának üres
termében, jobb lenne semmit se tudni.
Hazaküldeni a kurátort, mikor még
esély van rá. A gyerekkor szélesedő
folyosóit elzárni. Kikergetni azt
a nagytetű madarat, amelyik napokon

keresztül a ruhatárban körözött.
Végül a szálló por szemeivel nézni
végig az egészen. Összefogdosott
emlékek, őrizetbe vett haldoklás,
egymásra irigy üvegvitrinek, az anyag,
ahogy saját magányával barátkozik,
fény előtti kor, kacsintó sötét.

2.

Az alapja mindig ugyanaz. Enyémnek hiszek
egy kezet, ami tiltás és érintés között nem tesz
különbséget. Az időt folytonosként képzelem el,
mert nap mint nap ugyanaz a nő ugyanazzal
a ronggyal törli át az üveges tárolókat.

Azzal kínozom az agyagedényt, hogy nem
töröm össze. Figyelem, amit a tömeg csinál.
A kiállítótér padlójára ejtett Dupont öngyújtót
senki sem szánta műalkotásnak, ennek ellenére
gyülemlenek körötte az emberek, mintha

az esetlegesség pusztá léte megmelegíthetné
a kíváncsiság kihűlt érzékszervét, pedig már
régén amputálták. Mégis az enyémnek hiszem.
Mikor nincsen igazam, egy láncra hasonlítok,
mikor igen, akkor egy használt belépőjegyre.

3.

Előfordul, hogy órákig eltart, a múzeum szemérmetlen fényei már rég kikapcsoltak, csak a biztonsági őr elemlápájának éles guillotine-ját kell kiállnia a történelem alvó

tárgyainak, nekem meg egy emberméretű váza mélyén kell rejtőznöm, hogy ezúttal tényleg ne találjanak rám, innen, ebből a lehetetlen, megalázó pozícióból figyelem,

az elnyújtott kuporgás fáradalmait kiállva, minden előzetes tudásommal, érzésemmel, egész testi és lelki alkatommal igyekszem hozzákapcsolódni, ám amikor végre

sikerül, kiderül, hogy egy máj, csak egy máj van az értelem alján, én pedig ettől kezdve semmi másra nem tudok vágni, csak arra, hogy földet lapátoljanak rám.

4.

Hány üveg formalinban tároljuk a történelem szervrendszerét? Időnként eszembe jut, mekkora felelősség egy tekintet.

Amit észreveszek, zsírral takarom, amit figyelmen kívül hagyok, édesköménnyel viszem, és amit látni engedek, örökre elzárom.